

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ!
ΕΙΜΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΟΝ ΤΑΜΕΣΗ

Ο Τζέιμς Μακ Κόρμικ άργησε να ξυπνήσει εκείνο το πρωινό του ανοιξιάτικου Σαββάτου. Το προηγούμενο βράδυ είχε απορροφηθεί απ' τις βόλτες του στους διάφορους ιστότοπους του διαδικτύου κι η ώρα είχε περάσει χωρίς να το καταλάβει. Η αλήθεια ήταν πως ήταν συνταξιούχος εδώ και μερικά χρόνια και δεν είχε να κάνει και τίποτα καλύτερο. Κατοικούσε απ' τα γενοφάσκιά του στην οδό Κλέμενς Κλόουζ στο Ανατολικό Μπαρνέτ, στο βόρειο Λονδίνο. Για την ακρίβεια εκεί ήταν το πατρικό του σπίτι. Ο πατέρας του είχε έρθει από την Σκωτία την περίοδο του πολέμου, γνωρίστηκε με την μητέρα του σ' ένα καταφύγιο κατά την διάρκεια ενός βομβαρδισμού από τους Γερμανούς, και σχεδόν από τότε έμεινε μαζί της στο σπίτι της. Λίγο καιρό αργότερα παντρεύτηκαν και γέννησαν μόνο ένα παιδί, αυτόν. Το σπίτι δεν είχε υποστεί ζημιές από τους γερμανικούς βομβαρδισμούς στην περίοδο του πολέμου κι έτσι πολύ εύκολα συντηρήθηκε διατηρώντας το παλιό χρώμα των σπιτιών της περιοχής. Ήταν διώροφο κι είχε την κλασική σοφίτα με τον γυάλινο φεγγίτη που έχουν αρκετά από τα παλιά σπίτια αυτής της περιοχής του βόρειου Λονδίνου.

Ο Τζέιμς εργαζόταν στον τομέα του δημοσίου, σε μια από τις βοηθητικές υπηρεσίες του υπουργείου των Εξωτερικών. Δεν είχε φίλους και κάθε απόγευμα όταν σχόλαγε καθόταν σε μια παμπ κοντά στο κτίριο που δούλευε και δίπλα στον σταθμό του υπογείου τραίνου που έπαιρνε, έπινε την μπύρα του και γύριζε στο σπίτι του.

Συγκατοικούσε με την μητέρα του. Ο πατέρας του είχε πεθάνει όταν ήταν ακόμα νέος αφήνοντάς του σαν κληρονομιά τα έξοδα του σπιτιού και βέβαια και τα προσωπικά έξοδα της μητέρας του μέσα στα οποία περιλαμβάνονταν και τα ιατρικά που δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητα.

Δεν είχε παντρευτεί ποτέ του και σχεδόν όσοι τον ήξεραν έλεγαν πως η συμπεριφορά του ήταν πάρα πολύ περίεργη. Όσο για την ερωτική του ζωή, αυτή ήταν άγνωστη σ' όλους. Η μητέρα του είχε από πάρα πολλά χρόνια σταματήσει να του μιλάει για γάμο. Όταν κατά καιρούς έκανε το λάθος να του το αναφέρει, αυτός την κοιτούσε αυστηρά στα μάτια και για να της δείξει ότι το συγκεκριμένο θέμα δεν ήταν απ' αυτά που ήθελε να συζητάει, άνοιγε την τηλεόραση και αφοσιωνόταν στα ντοκιμαντέρ που του άρεσαν να βλέπει.

Όταν πια έφτασε στα πενήντα πέντε του χρόνια, έχασε και την μητέρα του και έμεινε εντελώς μόνος. Ακόμα όμως κι αυτή η καινούργια μοναξιά δεν τον είχε κάνει ν' αλλάξει γνώμη. Ήταν πια αργά για να κάνει οικογένεια αλλά και για ν' αλλάξει τα χούγια του. Έμεινε απόμακρος και δύσκολος σε κάθε μορφή επικοινωνίας.

Στον τόσο μονόχρωμο αυτόν άνθρωπο άρεσαν οι βόλτες, οι μοναχικές βόλτες, οι βόλτες εκείνες που αν και σου επιτρέπουν να βλέπεις κόσμο, σε κρατούν απ' το να τους πεις την παραμικρή κουβέντα. Όλα τα χρόνια της ζωής του, του άρεσε να περπατάει στις όχθες του Τάμεση και κάθε Σάββατο πρωί έπαιρνε τον υπόγειο απ' τον σταθμό Γούντσαιντ Παρκ, που ήταν κοντά στο σπίτι του και κατέβαινε στο κέντρο του Λονδίνου προκειμένου να περπατήσει δίπλα στο ποτάμι. Το πρόγραμμα αυτό το τηρούσε με ευλάβεια ακόμα και τώρα που συνταξιοδοτήθηκε. Επιπλέον, κάθε Τρίτη απόγευμα, κατέβαινε στο Κόβεντ Γκάρντεν για καφέ. Σ' αυτήν την έξοδο αγόραζε διάφορα βιβλία που του άρεσαν να τα διαβάζει τα βράδια όταν δεν έβλεπε τηλεόραση. Ήταν ακόμα φίλος των παλιών κινηματογραφικών φιλμ κι είχε στην κατοχή του πολλά DVD με ταινίες.

Υπήρχε μια ακόμα έξοδος σε κάποιο μπαρ, που κανένας από τους γνωστούς του δεν ήξερε που βρισκόταν, αλλά που η μητέρα του καταλάβαινε από την μυρωδιά που είχαν τα ρούχα του όταν γύρναγε αργά το βράδυ. Αυτή η έξοδος παλιά ήταν εβδομαδιαία αλλά από μια

ηλικία και μετά είχε γίνει λιγότερο τακτική αν και πάντα ήταν Τετάρτη.

Η μόνη φορά που ξεχνούσε το πρόγραμμά του ήταν κάθε καλοκαίρι για είκοσι ημέρες όταν ταξίδευε σε διάφορα μέρη, αρχικά της Ευρώπης και μετά της Αμερικάνικης Ηπείρου. Εκεί απλά χανόταν χωρίς να αφήνει κανένα ίχνος. Τόσο για το που πήγαινε όσο και το πως πέραγε, δεν το συζητούσε ούτε με την μητέρα του.

Λόγω της παλιάς εργασίας του, είχε μια ευχέρεια με την χρήση των υπολογιστών κι έτσι όταν συνταξιοδοτήθηκε αγόρασε έναν επιτραπέζιο υπολογιστή κι ότι άλλο χρειαζόταν για να μπαίνει στο διαδίκτυο. Τον υπολογιστή τον είχε τοποθετήσει στο γραφείο του, στον ιδιόρρυθμο χώρο μεταξύ σαλονιού και τραπεζαρίας, σε μια εσοχή που έκανε το διαμέρισμά του, κατάλληλη μόνο για κάτι τέτοιο. Καλά εξοπλισμένος και μ' ένα ακριβό τηλέφωνο σαν συμπλήρωμα, άρχισε τις βόλτες στα βαθιά νερά του ίντερνετ. Άνοιξε έναν λογαριασμό στο Facebook κι έγινε μέλος σ' όλες τις ομάδες που ασχολούνταν με τις παλιές ταινίες. Οι υπόλοιποι διαδικτυακοί του φίλοι ήταν λίγοι και κανένας δεν έμενε στο Λονδίνο. Δεν ήθελε μια απ' αυτές τις φιλίες να τον φέρει σε δύσκολη θέση ζητώντας κατά κάποιο τρόπο μια συνάντηση, κάτι που θα τον έβγαζε από τα νερά του πέρα από το ότι όλους αυτούς τους θεωρούσε απλά ξένους.

Ο Τζέιμς βάδιζε πια στα εβδομήντα τρία του. Ψηλός, αδύνατος, ασπριδερός, με μπόλικα κατάλευκα μαλλιά που τα άφηνε να είναι κάπως μακριά, με διαπεραστικό βλέμμα αλλά άχαρα τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά του προσώπου του, θύμιζε περισσότερο κάποιον αναμικτό Σκανδιναβό παρά Εγγλέζο. Το ντύσιμό του μετά την συνταξιοδότησή του το είχε αλλάξει. Όλα του τα χρόνια ντυνόταν αγοράζοντας κλασικά ρούχα από το *Marks and Spencer*. Πλέον όμως στις λίγες εξόδους του φορούσε χακί παντελόνια και μάλλινες μπλούζες ενώ για πανωφόρι είχε ένα ημίπαλτο με κουκούλα. Αυτή του η αλλαγή πάντως είχε ξενίσει ακόμα και τον ίδιο, αλλά ήταν απ' ότι φαινόταν η μοναδική επανάσταση που κατάφερε να κάνει όλα τα χρόνια της ζωής του.

Οικονομικά δεν είχε κανένα πρόβλημα. Συντηρητικός όλα του τα χρόνια, είχε μαζέψει τόσα που μάλλον δεν θα κατάφερνε σε καμία

περίπτωση να τα ξοδέψει. Όλα τα χρόνια της ζωής του δεν είχε αλλάξει τα έπιπλα του σπιτιού του και μόνο κάθε πέντε χρόνια φρόντιζε να βάφει εξωτερικά το σπίτι. Κι αυτό όσο ζούσε η μητέρα του. Ό,τι χάλαγε απλά επισκευαζόταν. Έπρεπε ο τεχνικός να του πει ότι δεν επισκευάζεται άλλο για να αποφασίσει να το αντικαταστήσει με κάποιο αντίστοιχο καινούργιο, που σημειωτέον δεν ήταν κάποια φαντεζί καινούργια συσκευή αλλά κάποια απόλυτα λειτουργική για να καλύψει τις ίδιες ανάγκες με την παλιά.

Έξω από το σπίτι του ήταν παρκαρισμένο ένα παλιό Βώξολ που το έβαζε απλά μπροστά κάθε τόσο κρατώντας το ζωντανό μόνο και μόνο για μια έκτακτη ανάγκη όπως συνήθιζε να λέει στον εαυτό του, μη θέλοντας να πουλήσει την αντίκα πια αυτοκίνητο.

Ο Τζέιμς έφτιαξε καφέ και κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας να τον πει ανάβοντας ένα μυρωδάτο τσιγάρο απ' αυτά που κάπνιζε από τα νιάτα του. Άνοιξε την τηλεόραση στο BBC News και παρακολούθησε τις τελευταίες ειδήσεις, αν και η όλη διαδικασία ήταν μάλλον προϊόν ρουτίνας κι όχι ανάγκης για ενημέρωση. Η ημέρα είχε το δικό της στίγμα. Ήταν ημέρα για την βόλτα του στον Τάμεση.

Ο ανοιξιάτικος καιρός τον έκανε να βάλει ένα ελαφρό αδιάβροχο τζάκετ, να ρίξει στην τσέπη του το κινητό και το πορτοφόλι του και να ετοιμαστεί για να φύγει. Την στιγμή εκείνη απ' τον υπολογιστή του ακούστηκε ένας γνωστός ήχος. Κάποιος του είχε αφήσει στο facebook ένα μήνυμα. Η πρώτη του σκέψη ήταν να το αγνοήσει αλλά τελικά δεν κρατήθηκε. Όπως ήταν ντυμένος κάθισε για μια μόνο στιγμή και διάβασε το μήνυμα.

“Βρήκα ένα αντίγραφο της ταινίας *Ο άντρας στον πύργο του Άιφελ* με τον Τσαρλς Λώτον. Είναι του 1950. Αν σ' ενδιαφέρει να την αντιγράψω και να στην στείλω. Βιβή Φιλιμπέρ”.

Ο Τζέιμς χαμογέλασε. Άρχισε αμέσως να της γράφει την απάντησή του: Θα χαρώ πολύ. Η διεύθυνσή μου είναι Κλέμενς Κλόουζ... Θα τα πούμε το απόγευμα. Φεύγω για μια βόλτα στον Τάμεση.

Έστειλε το μήνυμα, άφησε όπως συνήθιζε ανοικτό τον υπολογιστή και βγήκε απ' το σπίτι. Κλειδιά δεν έπαιρνε ποτέ μαζί του. Από τότε που είχε πεθάνει η μητέρα του είχε ένα κλειδί κάτω από το χαλάκι της εξώπορτας και το χρησιμοποιούσε για να μπαινοβγαίνει. Ο

δρόμος που έμενε ήταν ένα αδιέξοδο κι η κίνηση προερχόταν μόνο από τους γείτονές του, έτσι θεωρούσε πως δεν υπήρχε λόγος για να ανησυχεί. Περιπάτησε προς την μεριά του σταθμού του τραίνου, ανέβηκε την αερογέφυρα που περνούσε πάνω από τις γραμμές και βρέθηκε στην πλευρά της πλατφόρμας. Στο γκισέ για τα εισιτήρια είχε βάρδια ο Σκωτ. Ο Τζέιμς του χαμογέλασε και του έδωσε ένα πεντόλιρο. Εκείνος του έδωσε το εισιτήριό του και του ευχήθηκε να περάσει καλά. Αυτός με την σειρά του τον χαιρέτησε μ' ένα νεύμα του κεφαλιού του, πήρε το εισιτήριο και προχώρησε προς την αποβάθρα του τραίνου.

Σε λιγότερο από πέντε λεπτά ήρθε το τρένο κι ο Τζέιμς μπήκε, κάθισε σ' ένα κάθισμα δίπλα στο παράθυρο και μισόκλεισε τα μάτια του σαν για να πάρει δύναμη μέσα από μια διαδικασία απομόνωσης. Ούτε ο ίδιος δεν θυμόταν πόσες φορές είχε κάνει αυτήν την διαδρομή απ' το σπίτι του στο Μπανκ Στέσιον και πίσω πάλι. Εκεί ήταν η δημόσια υπηρεσία που εργαζόταν, ένα παράρτημα του υπουργείου εξωτερικών, μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε. Λίγο μετά την δική του αποχώρηση, η υπηρεσία μεταστεγάστηκε. Ήταν λες και ήξεραν την δυσκολία του ν' αλλάζει χούγια και περίμεναν να φύγει για να κάνουν αυτήν την ενέργεια. Πάντως, αυτή η παλιά συνήθεια ήταν ο λόγος που είχε επιλέξει να κατεβαίνει από εκείνο το σημείο με τα πόδια μέχρι τις όχθες του Τάμεση, να περπατάει για καμιά ώρα και να καταλήγει να τρώει το μεσημεριανό του στο εστιατόριο και μπαρ "Νόρθ Μπανκ Ρεστοράν" που βρισκόταν ακριβώς στα βόρεια της γέφυρας Μιλένιουμ Μπριτζ. Η διαδρομή κράταγε εικοσιεννέα λεπτά και είχε δεκατρείς ενδιάμεσους σταθμούς. Ο Τζέιμς χαμογέλασε με τις μνήμες που τον κατέκλυσαν και που στην πραγματικότητα συνθέταν ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο ζωής.

Σηκώθηκε από το κάθισμά του έναν σταθμό πριν τον σταθμό Μπανκ Στέσιον και στάθηκε στην πόρτα του βαγονιού. Αυτή ήταν μια παλιά του συνήθεια που πια δύσκολα μπορούσε να ξεπεράσει. Κατέβηκε απ' τους πρώτους απ' το τρένο και με αργά βήματα προχώρησε προς την έξοδο. Ανέβηκε τα σκαλιά κι αφήνοντας πίσω του το κτίριο της Τράπεζας της Αγγλίας, τράβηξε προς τον Τάμεση. Η ώρα είχε πάει ήδη δώδεκα και ίσα που προλάβαινε να κάνει την κα-

θιερωμένη του βόλτα ώστε να μπαίνει στις μία ακριβώς στο ρεστοράν για φαγητό.

Ξεκίνησε λοιπόν να περπατάει κατά μήκος του ποταμού με κατεύθυνση την γέφυρα Μπλάκφριερς μ' έναν τέτοιο βηματισμό ώστε η βόλτα του να είναι ακριβώς αυτή που έπρεπε για να μην αργήσει για το γεύμα του. Αυτήν την άσκηση του άρεσε να την κάνει σε αρκετές περιπτώσεις, δηλαδή να προσπαθεί να κανονίζει τον βηματισμό του ώστε να πετυχαίνει ένα συγκεκριμένο χρονικό αποτέλεσμα. Ίσως αυτό να ήταν και το μοναδικό παιχνίδι που είχε παίξει σ' ολόκληρη την ζωή του.

Ακριβώς στις μία το μεσημέρι έμπαινε στο ρεστοράν. Πέρασε από τον χώρο της εισόδου με το βεστιάριο και το μπαρ και προχώρησε προς τον κυρίως χώρο με τα τραπέζια ενώ ο μαιτρ με το που τον είδε τον πλησίασε και τον χαιρέτησε λέγοντάς του:

«Καλημέρα κύριε Μακ Κόρμικ. Είναι ωραία ημέρα σήμερα. Τι έχετε αποφασίσει; Θα καθίσετε μέσα ή έξω; Αν και η συμβουλή μου θα ήταν να μην το ρισκοκινδυνεύσετε ακόμα».

«Καλημέρα Τομ» του απάντησε με οικειότητα. «Μάλλον μέσα, νοιώθω ότι η υγρασία μπορεί να με πειράξει».

Ο μαιτρ τον οδήγησε σ' ένα ακριανό τραπεζάκι δίπλα ακριβώς στην τζαμαρία που έβλεπε τον Τάμεση και τράβηξε ευγενικά την καρέκλα. Ο Τζέιμς ακούμπησε στο τραπέζι το πορτοφόλι, τα τσιγάρα και το κινητό του και στην συνέχεια έβγαλε το μπουφάν του και το ακούμπησε στην διπλανή καρέκλα. Μόλις κάθισε, ο Τομ έκανε ένα βήμα και στάθηκε δίπλα του.

«Τι θα πάρετε κύριε Μακ Κόρμικ;» τον ρώτησε.

«Το συνηθισμένο Τομ και σε παρακαλώ ας μου φέρουν μια μαύρη μπύρα μέχρι να ετοιμαστεί» είπε ανέκφραστος και κάθισε αναπαυτικά στην καρέκλα του.

Η ματιά του έπεσε στο κινητό του. Κάποιο μήνυμα που είχε έρθει έλεγε κάτι για μια καινούργια εφαρμογή που μετέδιδε την τοποθεσία που βρισκόσουν στα διάφορα κοινωνικά δίκτυα, αρκεί βέβαια να υπήρχε και η αντίστοιχη εφαρμογή στον συγκεκριμένο χώρο. Ασυναίσθητα πάτησε την εγκατάστασή της. Ένας νεαρός σερβιτόρος του έφερε εκείνη την στιγμή την μπύρα του και ίσως αυτό να ήταν

που τον έκανε να ξεχάσει αμέσως το κινητό και ό,τι έκανε. Η εφαρμογή όμως εγκαταστάθηκε και τόσο στον υπολογιστή του στο σπίτι που ήταν ανοικτός όσο και σ' όλα τα κοινωνικά δίκτυα που συμμετείχε, καταγράφηκε αμέσως: Ο Τζέιμς Μακ Κόρμικ βρίσκεται στο Νόρθ Μπανκ Ρεστοράν.

Άναψε ένα τσιγάρο κι άρχισε ν' απολαμβάνει γουλιά-γουλιά την μαύρη μπύρα που του είχαν σερβίρει. Κοίταξε έξω απ' το παράθυρο και το μόνο που του ερχόταν στο μυαλό ήταν για μια φορά ακόμα οι εικόνες απ' τα αμέτρητα χρόνια που σχεδόν κάθε Σάββατο ερχόταν σ' αυτό το ρεστοράν. Θυμήθηκε πως κάποτε το ρεστοράν αυτό είχε για ένα διάστημα κλείσει γιατί το ανακαίνιζαν. Αυτός όμως ακόμα και τότε ερχόταν, κοίταζε την κλειστή πόρτα κι έφευγε για την δεύτερη επιλογή του. Χαμογέλασε στην παράξενη αυτή θύμησή του.

Θεέ μου! σκέφτηκε, μήπως με τις εμμονές μου κατάφερα σήμερα να είμαι ένας παράξενος γέρος που κανένας δεν εκτιμάει;

Ο σερβιτόρος διέκοψε τις σκέψεις του Τζέιμς βήχοντας ελαφρά για να κάνει αισθητή την παρουσία του κι ακούμπησε στο τραπέζι του ένα μικρό πιατάκι με βούτυρο και κάποιο ντρέισινγκ μαζί μ' ένα μικρό καλαθάκι με ψωμί, σκεπασμένο με μια πετσέτα. Χαμογέλασε στον Τζέιμς και τον ενημέρωσε για το φαγητό του:

«Σας φέρνω και την σαλάτα σας και σε πέντε λεπτά θα είναι έτοιμα και τα σκαλοπίνια σας. Καλή σας όρεξη».

Ο Τζέιμς του χαμογέλασε, πήρε στα χέρια του την πετσέτα, την άνοιξε και την ακούμπησε στα πόδια του. Εκείνη την στιγμή ένοιωσε μια ενόχληση στο στήθος του.

Τι στο διάολο είναι αυτό που αισθάνομαι; Ελπίζω να μην είναι τίποτα το σοβαρό! μονολόγησε και προσπάθησε να πάρει μια βαθιά αναπνοή. Ο πόνος όμως που αισθανόταν δυνάμωσε σ' ελάχιστο διάστημα κι απλώθηκε σ' όλο του το στήθος, ενώ σχεδόν αμέσως άρχισε να διαχέεται στα χέρια του, στην συνέχεια στους ώμους και στο σάγονι του. Ήταν ένας αβάσταχτος πόνος. Άρχισε να ιδρώνει, έχασε το χρώμα του και του ερχόταν εμετός. Συγχρόνως μ' όλα αυτά τα συμπτώματα δεν μπορούσε και να κουνηθεί. Και τότε τον κατέβαλε μεγάλη αγωνία και φόβος που άγγιζε τα όρια του τρόμου. *Μέχρι εδώ ήταν!* σκέφτηκε, έκανε να σηκωθεί και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ο μαιτρ τον είδε με την άκρη του ματιού του την στιγμή ακριβώς

που κατέρρευε κι έτρεξε αμέσως προς το μέρος του φωνάζοντας:

«Έναν γιατρό γρήγορα. Κάποιος να τηλεφωνήσει αμέσως στα επείγοντα!»

Από κάποιο διπλανό τραπέζι ένας νεαρός άντρας σηκώθηκε αμέσως κι έτρεξε προς το μέρος του δηλώνοντας πως είναι ασκούμενος γιατρός. Είδε τον Τζέιμς στο πάτωμα, τον γύρισε και βλέποντάς τον να κρατάει το στήθος του είπε:

«Μάλλον έχουμε καρδιακή προσβολή σε εξέλιξη. Πρέπει να πάει αμέσως στο νοσοκομείο». Τον ξάπλωσε στο πάτωμα και ζήτησε να φέρουν ένα δύο μαξιλάρια απ' το μπαρ.

Μέχρι να γίνουν αυτά είχε έρθει και το ασθενοφόρο. Οι νοσοκόμοι τον έβαλαν στο φορείο για να τον πάρουν. Την τελευταία στιγμή ο μαιτρ ακούμπησε πάνω στο φορείο και το μπουφάν του Τζέιμς έχοντας βάλει στις τσέπες του το πορτοφόλι και το κινητό του. Τα τσιγάρα του ξεχάστηκαν στο τραπέζι. Το ασθενοφόρο έφυγε αμέσως για το νοσοκομείο.

Ο πόνος στο στήθος του Τζέιμς πήγε να χαμηλώσει αλλά ένα δεύτερο κύμα τον έριξε αναίσθητο. Η κατάσταση ήταν σοβαρή. Ένας από τους τραυματιοφορείς άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του για κάποιο φάρμακο θεωρώντας ότι το πρόβλημα με την καρδιά του αποκλειόταν να του είναι άγνωστο. Όλα όμως έδειχναν ότι δεν ήταν ενήμερος για την κατάστασή του αφού δεν βρήκαν κανένα χάπι ή άλλη ένδειξη ότι έπαιρνε κάποιο φάρμακο για οποιονδήποτε λόγο.

Το πλησιέστερο νοσοκομείο ήταν του *Saint Thomas* κι αφού ενημέρωσαν την βάση τους τράβηξαν για εκεί. Ζήτημα αν το νοσοκομείο απείχε περισσότερο από τρία λεπτά. Εκεί οι γιατροί διαπίστωσαν επιπλοκή με την καρδιά του και τον έβαλαν αμέσως στην εντατική.

Η νοσοκόμα του θαλάμου παρέλαβε τα πράγματά του και τα έβαλε σε μια σακούλα που την ακούμπησε σ' ένα ράφι σε μια μικρή αποθήκη στην άκρη του χώρου της εντατικής.

Το κινητό τηλέφωνο του Τζέιμς υλακούοντας στους άγραφους νόμους της τεχνολογίας έστειλε πάλι την πληροφορία για την νέα τοποθεσία που βρέθηκε: Ο Τζέιμς Μακ Κόρμικ βρίσκεται στο *Saint Thomas Hospital*.